

Aleš Ogoun

Narodil se 3. ledna 1954 v Praze. Po absolvování gymnázia studoval na Střední odborné škole výtvarné v Praze. Ve studiu pokračoval v ateliéru prof. Jana Smetany na Akademii výtvarných umění v Praze, kterou absolvoval v roce 1982. V roce 1986 zakládal tzv. Aktiv mladých výtvarníků a Galerii mladých, na jejímž vedení se podílel. V těchto letech dělal i grafika samizdatu Lidové noviny. Od roku 1982 uspořádal 40 samostatných výstav, řadu happeningů a benefičních aukcí; zúčastnil se kolem 50 společných výstav. Realizoval řadu návrhů v architektuře, ilustruje noviny a časopisy. Je zastoupen v řadě významných veřejných a soukromých sbírek. V letech 1991 až 1996 byl členem pražského Nového sdružení výtvarných umělců; od roku 2002 je členem S.V.U. Mánes v Praze. Od osmdesátých let působil jako hráč a skladatel v alternativních hudebních formacích (Almamoderátor, Hogo Fogo, Výrobní krása, Krásné nové stroje a Hugo fogo colour orchestra). V letech 1993 až 1997 a 2003 až 2006 vedl ateliér kresby a malby na soukromé Škole restaurování v Litomyšli (později fakultě restaurování Univerzity Pardubice). Od roku 2000 působí na výtvarné katedře Pedagogické fakulty Univerzity Hradec Králové jako docent pro malbu. Žije a pracuje v Praze.

Aleš Ogoun patří ke generaci mladých malířů, která výrazně ovlivnila podobu české výtvarné scény od poloviny osmdesátých let dvacátého století. Přes svůj významný a aktivní podíl na formování a směřování vznikajícího, již brzy plně svobodného kulturního prostředí, však Ogoun pro sebe nikdy nehledal exponovaně „vůdčí“ úlohu mezi svými vrstevníky. Intenzivně se věnoval společným aktivitám, přitom zůstal spíše stranou cílených skupinových koncepcí či proklamací. Od devadesátých let se profiluje jako „tíše nezaměnitelná“ osobnost současné malby, originální a neokázale oddaný protagonista malířského projevu, zároveň jako respektovaný pedagog v tomto „klasickém“ tvůrčím oboru.

Koncepční osu, která spojuje vnitřní svět Ogounovy malby, lze stručně shrnout podle názvu jednoho jeho obrazu z roku 1995: „Hmota nehmotá“. Tímto pojmem je překlenuto pole, ve kterém se Ogoun znovu a znovu vydává na průzkumné cesty z hmotné skutečnosti k abstrahovaným sférám myšlenek a pocitů s jejich samostatnými formami a barvami. Pohyb autorova vidění někdy míří k částečné odhmotněnosti, jindy zase provokativně zůstává na samotné hranici konkrétní předmětnosti a volně se pohybující nepředmětnosti. Především si však klade za cíl obnažovat organickou sílu, která skrytá a různorodě prostupuje veškerým bytím.

Přes zdánlivou volnost přístupu má Ogounovo pátrání naopak pečlivě promyšlený a strukturovaný sled. Rozjištěná smyslnost, humor a ironie, kterými se jeho díla jasně vyznačují, jsou ve skutečnosti spíše nejuchopitelnější prvky většího celku, který se odkrývá před divákem se stejnou poslušností, tak, jak jej autor buduje na plátně. Ve svých pracích nechává projít často až banální náměty prismaťem tvůrčího přetvoření. Procesem rytmického rozložení vzniká pokaždé znovuzrozená obrazová síť autorových myšlenkových a citových představ v podobě pestrých, leč tolikrát introspektivně pojatých útvarů. Nemá smysl v nich hledat jednoznačné poselství; stačí jen tiše vnímat, jak rezonují vlastním vnitřním významem.

V tom, jak Aleš Ogoun rozkládá samozřejmou kostru vnější reality do energetických struktur s vlastními zákonitostmi, se nám může jevit alespoň zčásti jako intuitivní následovník modernistických tendencí, které usilovaly o symbolické pojetí světa jako souhrnu dynamických sil. Ogounovi jde obdobně o kontinuitu vlastního vědomí, umožněnou samotným tvůrčím činem. Ani u jeho subtilnějších projevů mu však nejde o kýženou „čistou“ abstrakci, o únik do konceptuální sféry zcela mimo figurativní oblast. Naopak pracuje stále s ryzí lidskostí, se všemi pochybnostmi a nejasnostmi, které tato lidskost obnáší. Na rozdíl od chtěných a životem nepodložených průniků do nekonečna, s nimiž se sledujeme u mnoha současných výtvarníků, u Ogouna cítíme polohu zodpovědné smrtelnosti, cítíme zranitelnost, která plní jeho duchovní reflexe mnohem hlubší přesvědčivostí.

Ogoun je vyznavačem humanismu do všech jeho důsledků. To znamená, že jeho překomponování prostorových rovin a následných pohybových účínů je věcí dialogu s divákem, kterému nabízí možnost vstoupit do živé problematiky obrazové plochy. Jeho díla nejsou účelově převlečené ideové záměry, přijdou k nám s otevřenou a bohatou osobitostí; žijí životem svého tvůrce. Koneckonců zjišťujeme podstatnou skutečnost, že nás autor vede barevnou, světelnou, možná i zvukovou metaforikou lidského hmatu, onoho doteku prvotního poznání. Ostatně zmínka o „zvuku“ zde není náhodná: Ogoun má vášnivý vztah k hudbě, sám se jí aktivně věnoval a v jeho tvorbě se hudební motivy často objevují, buď jako humorně a smyslně živé nástroje anebo jako tušený prvek jeho polyfonní malířské řeči.

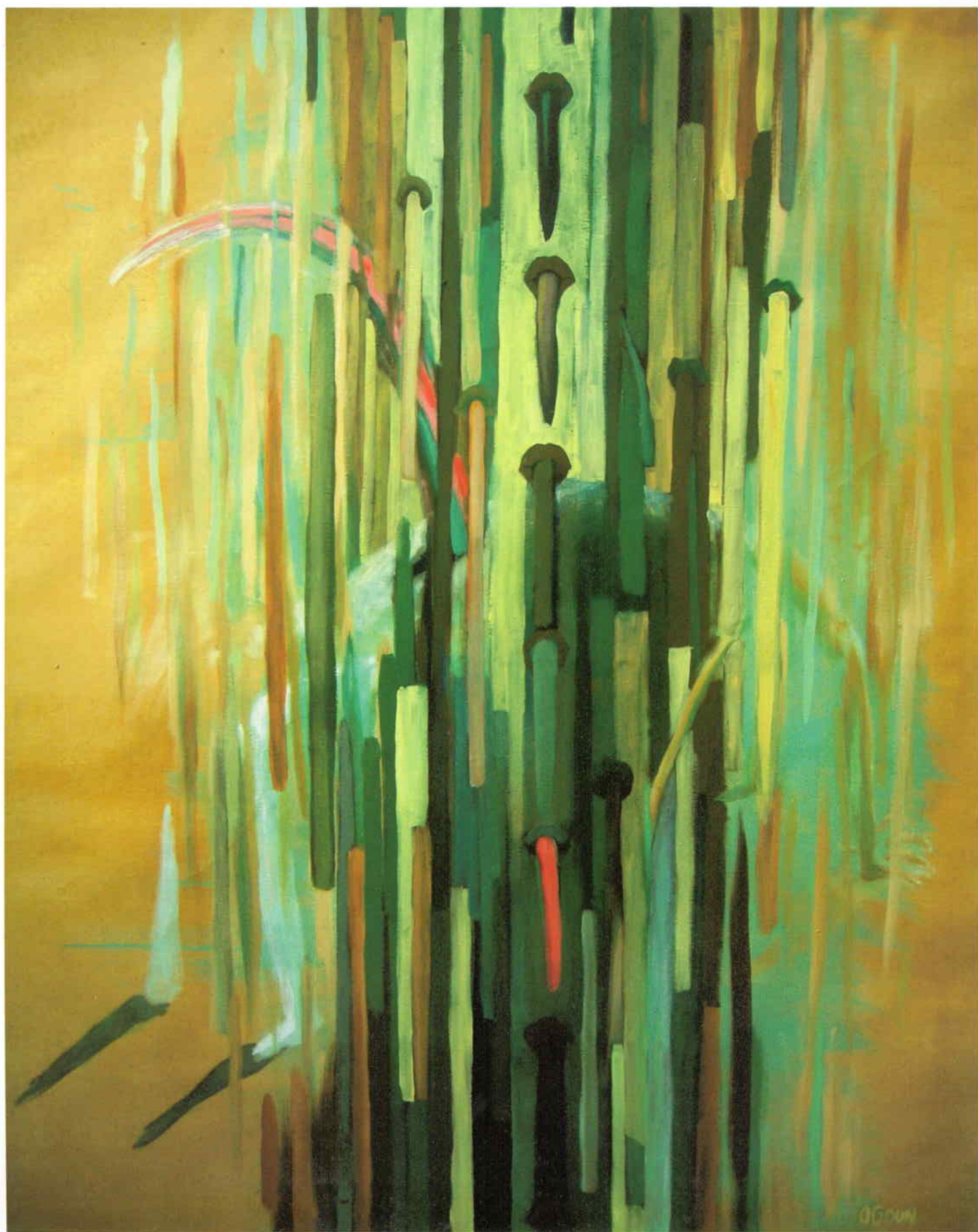
Jestliže necítíme přinášející ucelení toho, co vidíme a fragmentaci toho, co cítíme, noc naopak roztavuje vidění a zaostřuje citění. Zdá se, že tento nekonečný a univerzální, dokola se opakující se proces rozplynutí a soustředění se věrně, citlivě a komplexně odráží v látce Ogounových obrazů.

Richard Drury

Galerie Magna, Bieblova 3, 702 00 Ostrava / výstava potrvá od 22.8. do 28.9.2007

Tento projekt je realizován za finanční podpory statutárního města Ostravy a Městského obvodu Moravská Ostrava a Přívoz

Exhibicionista, 2003, olej na plátně, 150 x 130 cm